

Tisztelt Tanáraink! Tisztelt Jubiláló Lelkipásztorok! Kedves Diáktársaim, Testvéreim a szó legnemesebb értelmében!

Hat évvel ezelőtt, amikor először jöttem az Intézetbe, azon voltam a leginkább meglepődve, hogy nem láttam olyan kaput, amit ennyire nehéz kinyitni, mint a teológia főbejáratát. Ha valaki be szeretne jutni kintről, rendszeren neki kell feszülni, a főkapu kinyitásához nagy lendületre és erőre van szükség. Az is gyorsan világossá vált számomra, hogy a bejutáshoz szükséges erő este 11 előtt kell, utána már kreativitásra van szükség.

E nagy kapun belépve nagy dolgok világa vár. Egy közösség, maga az otthon, egy út, mely az akadémiai istentiszteletekre várakozók sorában a díszterem első bejáratától a tanácsterem ajtajáig vezet. Egy út, melyen át az egyik lépést a másik után megtéve halad az ijedt elsőéves, aki valódi tudományos körökben mozgó szakemberként tekint magára, mert tudja már, hogy mit jelentenek az olyan bűvös szavak mint a Tonacatlecutli vagy Quatzelqutle, az átalvatlan éjszakák utáni másodéves, aki kívülről tudja Tukultu-apil-ésara összes hadjáratának dátumát, a harmadéves, aki tudja, hogy az egyháztörténet során a vitás kérdések gyakran végződtek úgy, hogy a vitás felek a testvéri szeretet jegyében... De ott van a negyedéves is, aki rájött, hogy a „nem” egy mélyrehatóbb kutatás után tulajdonképpen igen. És természetesen az ötödév, akiknek az ABC-ről nem az elemi iskolás emlékek, hanem egy X és egy modell jut az eszükbe. Ekkorra már az ijesztő dolgok leltára is lecserélődik, az ember érezni kezdi az olyan szavak súlyát mint a a Studium, határidő vagy QR kód.

A végén pedig itt vagyunk mi. Szembenézünk veletek és ebben a szembenézésben remélem látjátok, hogy megéri ezeket az utakat végig járni, mert ez az út gyönyörű, akkor is, ha néha fáj. Ugyanakkor, ha tovább tekintek és az ünneplő, emlékező és hálát adó lelkipásztorokra nézek én is ezt látom: érdemes ezt az utat végig járni, mert az, aki ide hívott tovább is visz és oltalmaz.

Hat év relative hosszú idő. Sokat gondolkoztam, hogy mit is mondhatnék nektek egyfajta testamentumként, és arra jutottam, hogy azt fogom mondani, amiről én gyakran megfeledeztem. Hogy bár az itt töltött hat év a lelkeszi szolgálatra néz, minden azt szolgálja, hogy a kezünkbe sarlót adjanak, mielőtt az aratásba megyünk, mégiscsak ITT TÖLTÖTT hat év. Ne felejtsetek el a jelenben élni, szeretni Istent egymást és tenni ezért a közösségért. Mert azt veszitek ki ebből a közösségből, amit hozzá adtok. Nem arra fogtok emlékezni, hogy melyik vizsgára hányast kaptatok, melyik évben volt a leghidegebb a téli napokon a bentlakásban, hanem arra, hogy hányszor állt mellétek Isten egy jó beszélgetés, közös válaszkeresés, közös teherhordozás által.

Imádkozzatok egymásért és e közösségért, mert amiért egyszer imádkoztok, az onnantól kezdve elválaszthatatlanul hozzátok fog tartozni. A teológia is. Amikor a teológiát szidjátok magatokat is szidjátok és amikor dicséritek magatokat is dicséritek. Legyetek ott egymásnak, egymás mellett és egymásért vagy másként fogalmazva: legyetek bátrak! Legyen bátorságotok megmutatni a könnyeiteket, kifejezni a hálátokat és az érzéseiteket, bocsánatot kérni és megbocsátani.

Kedves Tanáraink! Talán többször emeltük ki, hogy miért vagyunk elégedetlenek mint azt, hogy miért vagyunk hálásak. Pedig bőven van okunk a hálára, sőt, leginkább arra van okunk! Köszönjük azt, hogy előttünk jártak és mellettünk álltak, hogy Isten kézbe vett eszközeiként formáltak, bátorítottak, neveltek és meghallgattak minket, különösen pedig azt köszönjük, hogy meg merték

mutatni és fel merték vállalni, hogy a harcainkat, utainkat, kétségeinket ugyanúgy végigjárták mint mi.

Tisztelt Egybegyültek! Hat év alatt sok minden változott. Még a kapunyitásról alkotott képem is. Mindeddig úgy gondoltam, hogy teológia kapuját kintről befelé nyitni a nehéz, de ma úgy érzem, hogy bentől kifele nyílik a legnehezebben. Amikor e kaput kinyitjuk, hogy kilépünk rajta, érezzük, hogy hagyunk magunkból egy arcot, de viszünk magunkkal százat. Arcokat, igaz, őszinte barátságokat, felejthetetlen beszélgetéseket, szárba szökkenő szerelmet, jövőbeli szolgatársakat, megannyi csodás emléket. Legyen értük Istené a dicsőség és miénk a hála.

Telegdi István